

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2321/2019
29.08.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац, Јелене Боровац, Бранка Станића и др Драгише Б. Слијепчевића, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Ивана Делић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., коју заступа Немања Алексић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости одредби уговора и исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 483/19 од 28.03.2019. године, у седници већа одржаној дана 29.08.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 483/19 од 28.03.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 483/19 од 28.03.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П 687/18 од 24.12.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље и утврђено да је ништава одредба члана 8. уговора о готовинском кредиту по основу полога наменског девизног депозита ради стицања права на одобрење кредита број .. од 20.06.2007. године, који је закључен између АА и ББ, а којом се корисник кредита обавезао да по основу трошкова обраде кредитног захтева и пуштање кредита у коришћење плати банци једнократно накнаду за пуштање кредита у коришћење у висини од 1,50% од износа одобреног кредита, па је обавезана тужена да тужиљи исплати износ од 5.249,58 динара са законском затезном каматом почев од 20.06.2007. године до исплате. Утврђено је да је ништава и да не производи правно дејство одредба члана 6. став 1. Уговора о динарском кредиту број .. од 05.09.2016.године, који су закључиле парничне странке, а којим се корисник кредита обавезао да по основу трошкова обраде кредитног захтева и пуштање кредита у коришћење на основу одлуке о тарифама накнада банке плати банци једнократно накнаду за пуштање кредита у коришћење у висини од 3,00 % од износа одобреног кредита, те је обавезана тужена да тужиљи исплати износ од 3.090,00

динара са законском затезном каматом почев од 05.09.2016. године до исплате. Утврђено је да је ништава и да не производи правно дејство одредба члана 6. став 1. Уговора о динарском кредиту за рефинансирање ... од 04.10.2017.године, који су закључиле парничне странке, а којим се корисник кредита обавезао да по основу трошкова обраде кредитног захтева и пуштање кредита у коришћење, а на основу одлуке о тарифама накнаде банке плати банци једнократну накнаду за пуштање кредита у коришћење у висини од 2,00 % од износа одобреног кредита, па је обавезана тужена да тужиљи исплати износ од 2.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 04.10.2017. године до исплате. Тужена је обавезана да тужиљи на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 67.128,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гж 483/19 од 28.03.2019. године, ставом првим изреке, жалба тужене је одбијена и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужена је изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, и предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном на основу члана 404. ЗПП.

Тужиља је поднела одговор на ревизију тужене, захтевајући накнаду за трошкове њеног састава.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној. Наиме, разлози на којима су засноване одлуке нижестепених судова одговарају и усклађени су са правним ставом овог суда о дозвољености уговарања трошкова кредита, усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 22.05.2018. године. Из наведеног разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Ревизија тужене није дозвољена ни као редовна.

Према члану 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради утврђења ништавости одредбе уговора поднета је дана 12.04.2018. године. Вредност предмета спора је 10.341,58 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору који се односи на утврђење ништавости одредбе уговора и исплату новчаног износа, у коме вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија тужене није дозвољена.

Одлука о трошковима поступка донета је на основу члана 154. став 1. ЗПП јер трошкови одговора на ревизију нису били потребни ради вођења парнице.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Предраг Трифуновић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић